

Arrest

nr. 199 730 van 14 februari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 september 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 oktober 2017 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 27 maart 2017 een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als descendent van haar Nederlandse vader (bijlage 19ter). Op 22 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve

Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27/03/2017 werd ingediend door:

Naam:

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Nederlandse vader, de genaamde S. D. O. (...) (RR: (...)) in toepassing van artikel 40 bis, §2, 3° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Europese referentiepersoon.

Er werd reeds een aanvraag gezinshereniging aangevraagd op 5/10/2015, maar deze werd geweigerd op 1/04/2016, omdat de verwantschap niet was aangetoond. Het beroep tegen deze beslissing werd door de RVV verworpen op 24/11/2016.

Bij de huidige aanvraag is de verwantschap aangetoond aan de hand van een positieve DNA-test dd. 09/11/2016.

Het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine en heden ook in België ten laste komt. Ter staving hiervan werden volgende documenten voorgelegd:

- OCMW van Gent dd 22/05/2017 dat betrokkenen geen financiële steun ontvangen.*
- bewijs van het overmaken van geld via Ria door de referentiepersoon aan de genaamde O. O. S. (...) (de vader van de referentiepersoon) op 22/11/2013 twv €49,20/02/2014 twv €49,11/03/2014 twv €400, 20/04/2014 twv €400, 21/05/2014 twv €49 dewelke niet kunnen worden aanvaard als bewijs 'ten laste' gezien deze stortingen niet zijn gericht aan de betrokkene*
- Verklaring van de betrokkene dd 20/04/2017) waaruit zou moeten blijken dat zij onvermogen is in Ghana dewelke niet kan worden aanvaard als een bewijs van onvermogen gezien het een verklaring op eer betreft waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten omdat het niet kan worden getoetst op zijn feitelijkheid en waarachtigheid. Bovendien verbleef betrokkene toen reeds in België (inschrijving stad Gent dd. 27/03/2017).*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat betrokkene, overeenkomstig de databank van de RSZ, Dolsis, interim tewerkgesteld was bij Konvert Interim (van 26/06/2017 tot 30/06/2017) en dus zelfstandig in haar bestaansmiddelen kan voorzien, zodat niet kan gesteld worden dat zij financieel ten laste is van de referentiepersoon.

De andere documenten zoals het inkomen van de referentiepersoon doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 3 0 van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

“Schending van het artikel 40bis VW van de Wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en het artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Schending van het redelijkheidsbeginsel; Schending van de zorgvuldigheidsplicht; Schending van het vertrouwensbeginsel; Schending van het

artikel 62 Vreemdelingen wet - motiveringsverplichting; Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

4.1. Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekende partij een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan verzoekende partij mede te delen dat zij met voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. De beslissing schendt onder meer de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheids-, evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet gebeurd is.

4.1.1. Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden. Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat de Dienst Vreemdelingenzaken is overgegaan tot een zeer stereotype motivering. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

4.1.2. Zorgvuldigheidsbeginsel evenredigheidsbeginsel. Redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stouwen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Uit de navolgende bespreking blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

4.2. De verwerende partij stelt dat verzoekster ouder is dan 21 jaar en dus dient aan te tonen dat zij 'ten laste' is van de Europese referentiepersoon, in case haar vader. Verwerende partij stelt verder dat het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine en heden ook in België ten laste komt.

4.2.1. Verzoekster legt hieromtrent volgende stukken voor:

- Een attest van het QCMW van Cent dat verzoekster geen financiële steun ontvangt, dd. 22/05/2017;
- Een bewijs van het overmaken van geld via Ria door haar vader aan Osei Owusu Sekyere, in casu de grootvader van verzoekster, dd. 22/11/2013, 20/02/2014, 11/03/2014, 20/04/2014, 21/05/2014;
- Een verklaring van de verzoekster waaruit blijkt dat zij onvermogen is in Ghana, dd. 20/4/2017.

Verweerster gaat ervan uit dat deze documenten niet kunnen worden aanvaard als bewijs van 'ten laste' aangezien de stortingen niet rechtstreeks aan verzoekster zijn gericht en dat de verklaring een verklaring op eer betreft waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het evenwel

niet redelijk te verwachten dat elke persoon van negentien of twintig jaar oud in Ghana een eigen rekening heeft waarop gelden kunnen gestort worden. De vader van verzoekster maakte daarom geld over aan zijn eigen vader die het geld dan doorgaf aan de verzoekster. Ook de verklaring van verzoekster is geschreven ter goede trouw, zij was afhankelijk van de gelden die haar vader overmaakte aan haar grootvader tot op het moment dat zij hier in België aankwam. Sinds haar aankomst in België woont de verzoekster tot op vandaag ook in bij haar vader. (stuk 3) Enkel dit feit alleen is al een zekere en onbetwistbare vorm van 'ten laste'. Het feit dat de Dienst vreemdelingenzaken effectief in gaat op verzoeksters beperkte tewerkstelling in België, toont aan dat de Dienst Vreemdelingenzaken erkent dat de verzoekster ingevolge haar samenwoont in België ten laste is van haar vader. Evenwel tracht de Dienst Vreemdelingenzaken deze tenlastename ten onrechte te betwisten door te verwijzen naar verzoeksters beperkte tewerkstelling (zie verder 4.2.2).

4.2.2. Tenslotte argumenteert de verwerende partij dat de verzoekster, overeenkomstig de databank van de RSZ, interim tewerkgesteld was bij Konvert Interim, van 26/06/2017 tot 30/06/2017 en dus zelfstandig in haar bestaansmiddelen kan voorzien zodat niet kan gesteld worden dat zij financieel ten laste is van de referentiepersoon. Verzoekster kan hier niet mee akkoord gaan. Er kan niet redelijkerwijs van worden uitgegaan dat de verzoekster in deze 4 (!) dagen genoeg verdient heeft om in haar eigen levensonderhoud te voorzien. Verzoekster verdiende met deze interim immers amper 222,52 euro. Verzoekster legt daarom haar loonfiches voor deze periode. (stuk 4) Hieruit kan absoluut niet worden afgeleid dat verzoekster zelfstandig in haar bestaansmiddelen kan voorzien. Wel integendeel, met de inkomsten van verzoekster wordt net het punt bewezen dat, aangezien zij geen financiële steun ontvangt van het OCMW, het niet anders kan dan dat zij door haar vader, waarbij zij ook inwoont, financieel onderhouden wordt.

4.3. Het moge duidelijk zijn dat de verweerster een uiterst summiere standaardbeslissing heeft genomen omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten, zonder op de minste wijze de persoonlijke elementen en zelfs de feiten in acht te nemen.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De bestreden beslissing steunt op artikel 40bis, §2, 3e van de vreemdelingenwet:

“§2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3e: de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven”

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet stelt duidelijk als voorwaarde dat de bloedverwant in de neergaande lijn, die ouder is dan 21 jaar, ten laste moet zijn van de referentiepersoon. Het moet gaan om een situatie van reële afhankelijkheid.

De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld wordt:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, punt 37).”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat niet werd aangetoond dat verzoekende partij aanspraak kan maken op een verblijfsrecht op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, omdat niet werd aangetoond dat ze effectief onvermogen is, niet werd aangetoond dat ze voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel of materieel ten laste geweest is van de referentiepersoon en werd aangetoond dat verzoekster in België tewerkgesteld is.

Verzoekende partij legde volgende stukken voor:

- een attest van het OCMW van Gent dat verzoekster geen financiële steun ontvangt;
- een bewijs van het overmaken van geld door de referentiepersoon aan dhr. O. O. S. dd. 22.11.2013, 20.02.2014, 11.03.2014, 20.04.2014 en 21.05.2014;
- een verklaring op eer waaruit blijkt dat verzoekster in Ghana onvermogen is.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat de verklaring op eer niet in aanmerking genomen kan worden. Deze verklaring kan niet getoetst worden op zijn feitelijkheid en waarachtigheid, waardoor een gesolliciteerd karakter van deze verklaring niet uitgesloten kan worden.

Wat betreft de overgeschreven sommen geld stelde de gemachtigde van de staatssecretaris vast dat deze werden overgemaakt aan een derde, met name aan dhr. O. O. S. Het geld werd dus niet overgemaakt aan verzoekster, en vormt dan ook geen bewijs dat verzoekster in het land van herkomst ten laste was. Verzoekster betoogt dat dhr. O. O. S. haar grootvader is. Hij zou het geld doorgegeven hebben aan verzoekster. Volgens de verzoekende partij is het ‘niet redelijk’ om te verwachten dat een

persoon van 19 of 20 jaar in Ghana een eigen bankrekening heeft. Verzoekster legt evenwel geen bewijs voor van deze stelling. Dit werd bovendien niet aangevoerd of verduidelijkt in de aanvraag zodat aan de gemachtigde van de staatssecretaris niet kan worden verweten hierover niet te hebben gemotiveerd. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft bijgevolg niet op kennelijk onredelijke wijze besloten om geen rekening te houden met bovenvermelde overschrijvingen, als bewijs van het ten laste zijn van verzoekster. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde heeft overwogen dat op basis van de voorliggende stukken niet kan worden gesteld dat verzoekster reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Verzoekster werpt vervolgens op dat ze 'tot op vandaag' bij haar vader inwoont. Zij legt hiervoor een uittreksel uit het rijksregister voor.

De Raad wijst vooreerst op het gegeven dat dit uittreksel niet behoort tot de stukken die ter beoordeling aan de gemachtigde zijn overgemaakt. Hij kon dit dus, ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, niet beoordelen. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Het komt aan de verzoekende partij toe om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het indienen van de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger. In dit kader beschikte de verzoekende partij ook over de redelijke mogelijkheid om alle relevante documenten op nuttige wijze aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor te leggen. Verzoekster kreeg namelijk een termijn van drie maanden, uiterlijk tot 27 juli 2017, om dienstige stukken voor te leggen. Het enkele element dat verzoekster onder één dak woont met de referentiepersoon heeft niet automatisch tot gevolg dat betrokkene financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Verzoekster betoogt dat uit de databank van de RSZ blijkt dat zij interim tewerkgesteld was bij Konvert Interim, van 26 juni 2017 tot 30 juni 2017, waaruit de verwerende partij concludeert dat zij dus zelfstandig in haar bestaansmiddelen kan voorzien. Verzoekster is het niet eens met dit motief.

Door de gemachtigde van de staatssecretaris werd niet op kennelijk onredelijke wijze besloten dat niet is aangetoond dat verzoekster reeds voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon. Dit motief is determinerend in de zin dat het alleen al de bestreden beslissing kan dragen. De kritiek van de verzoekende partij heeft dus betrekking op een niet-determinerend motief. Als zodanig kan zij niet leiden tot de nietigverklaring van de bedoelde beslissing.

Verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC